

ה"ת 4537/07/18 - אלענמי נג'אח נגד מדינת ישראל-פרקליטות מחוז דרום

בית משפט השלום בבאר שבע

ה"ת 4537-07-18 נג'אח נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 217762/2018

בפני כבוד השופט חיים פס
המבקש

אלענמי נג'אח
ע"י ב"כ עו"ד יוסי זילברברג

נגד
המשיבה

מדינת ישראל-פרקליטות מחוז דרום
ע"י ב"כ עו"ד ציון קינן

החלטה

בפני בקשה להחזרת תפוס, ג'יפ טויוטה לנדקרוזר, מס' רישוי 80-188-66 (להלן: "התפוס"), אשר נתפס על ידי המשיבה.

העובדות הצריכות לעניין

נגד המבקש הוגש ביום 7.6.18 כתב אישום, המייחס לו, יחד עם אחר, עבירות של יבוא סמים מסוכנים, עבירה לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים (להלן: "הפקודה"), החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, עבירה לפי סעיף 7(א) ו-7(ג) לפקודה, והסתייעות לרכב לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961.

במסגרת כתב האישום, ביקשה המשיבה את חילוטו של התפוס, לפי סעיף 36(א) לפקודה.

על פי עובדות כתב האישום, המבקש קשר קשר עם אחרים, שאף בעניינם הוגש כתב אישום בפרשה זו (ראו ת.פ. 15135-06-18), לייבא סמים ממזרים לישראל.

על פי המתואר בעובדות כתב האישום, בתאריך 14.5.18 הגיעו אחרים ברכב מסוג ג'יפ לנדקרוזר מס' רישוי 46-071-64, לאזור קו דיווח 326 בגדר הגבול בין מצרים לישראל, על מנת לקבל את הסמים, ואכן באותו מעמד קיבלו סמים מסוג קנאביס במשקל של 24 ק"ג וכן סמים מסוג חשיש במשקל כ-5.4 ק"ג.

במסגרת הסיכום וקשירת הקשר, נסע המבקש בתפוס על כביש הערבה לאזור הברחת הסמים על מנת לסייע לאחרים

בייבוא הסם.

כמו כן, כעולה מעובדות כתב האישום, המשיך המבקש לסייע לאחרים בתכנון העברת הסם ליעדו, ובהמשך אותו יום, הועברו הסמים לרכב מזדה מס' רישוי 89-880-75. בסופו של יום, נתפסו כלל הנאשמים והרכבים.

העובדות שאינן במחלוקת לעניין בקשה זו

אין מחלוקת בין הצדדים כי התפוס לא שימש בשום שלב להעברת הסמים עצמם.

עוד אין מחלוקת בין הצדדים כי שני הרכבים האחרים, הג'יפ והמזדה, הוחזרו לבעליהם ימים ספורים לאחר תחילת החקירה.

נתון נוסף המוסכם על ידי הצדדים הוא כי בשלב זה קיימות ראיות לכאורה להוכחת מעשיו של המבקש עצמו, וב"כ המבקש אינו דורש את שחרורו של התפוס ללא תנאים, אלא מבקש כי ייקבעו על ידי תנאים מינימליים לשחרורו, לרבות הימנעות מהפקדה כספית, וזאת בשל הנימוקים שאפרט בהמשך.

טענות הצדדים

טענתו העיקרית של ב"כ המבקש הינה, כי המשך החזקת התפוס על ידי המשיבה נגועה באפליה קשה כלפי המבקש, שכן, כאמור, אין מחלוקת כי התפוס לא שימש להסעת הסמים אלא שימש בהבאת המבקש לשטח ביצוע העבירה לכאורה.

לדבריו, המשיבה לא פעלה כמצופה ממנה בחקירת הבעלות האמיתית של הרכבים האחרים, אשר ברור, ואין מחלוקת, כי הם אלו ששימשו בהעברת הסמים.

לדבריו, נכון הדבר הוא כי שאלת החילוט והאפליה לה הוא טוען, דינן להתברר בסופו של ההליך העיקרי, אולם, לדבריו, כבר בשלב זה על בית המשפט להורות על שחרור התפוס בתנאים מינימליים וזאת נוכח התנהלותה של המשיבה כמפורט לעיל.

ב"כ המשיבה טען מנגד כי הרכבים האחרים בהם הוסעו הסמים שייכים לאחרים ולא למבצעי העבירה, וכי מחקירה שנערכה במהלך ימי המעצר, עלה כי יקשה על המשיבה להוכיח ברמת הוודאות המשפטית הנדרשת ממנה על פי הפקודה, כי אכן הבעלות האמיתית של אותם רכבים היא של עוברי העבירה ולא של אחרים. (לבקשתי העביר לי ב"כ המשיבה מספר חומרי חקירה הנוגעים לעניין זה).

עוד טען ב"כ המשיבה, כי משאביה של המשיבה בביצוע חקירות כאמור הינם מוגבלים ולדיו, החזרת אותם שני רכבים, שכאמור שימשו להעברת הסמים, הייתה מתחייבת נוכח החוק ותוצאות החקירה.

בסופו של יום ביקש ב"כ המשיבה כי התפוס ישוחרר בתנאים המקסימאליים האפשריים שנקבעו בפסיקה.

דין והכרעה

אמנם, כפי שטען ב"כ המשיבה, טענת האפליה שהעלה ב"כ המבקש ביחס לתפיסת התפוס ושחרור שני הרכבים האחרים, דינה להתברר בהליך העיקרי, עת תעמוד שאלת חילוט התפוס להכרעה.

אולם, לטעמי, ולאחר שעיינתי בחומרי החקירה שנמסרו לי על ידי ב"כ המשיבה לעניין החקירה שנעשתה בדבר הבעלות על הרכבים האחרים, באתי לכלל מסקנה כי יש מקום להתייחס לשאלת האפליה כבר עתה, ולקביעות שאקבע בעניין זה יינתן משקל בקביעת תנאי השחרור של התפוס.

ג'יפ טויוטה לנדקרוזר מס' רישוי 46-071-64:

כאמור, אין מחלוקת בין הצדדים כי רכב זה הוא זה שקיבל את הסמים בקו הגבול מהמברחים המצריים, ובהמשך העבירו לרכב המזדה.

על פי פלט בעלים, הרכב האמור רשום על שמו של קשחר סעיד. (להלן: סעיד).

כמאל קשחר, שהוא אחיו של סעיד, וזה שהוגש כנגדו כתב אישום בפרשה זו, אמר בחקירתו מיום 22.5.18 כי הרכב שבו נהג והבריח את הסמים שייך לאחיו סעיד, לדבריו, לאחיו אין רישיון נהיגה כי הוא נכה, ולדבריו, הרכב נרכש בכספי הקצבה אותה סעיד מקבל. מי שביצע את הרכישה הוא כמאל, וגם מסמכי הביטוח של הרכב רשומים על שמו.

עוד הוסיף כמאל כי הוא האפוטרופוס על אחיו סעיד, מנהל את כספיו ומושך את קצבת הנכות של סעיד לשימושיו של סעיד, ומכסף זה כאמור רכש את הג'יפ.

עולה עוד מהחקירה האמורה, כי כמאל הוא זה שנכח בביצוע עסקת הקנייה של הרכב, ולדבריו הוא משתמש ברכב "מידי פעם".

יצוין, כי בחומר החקירה שהועבר לעיוני מצוי דו"ח פעולה מיום 16.5.18, לפיו הגיע שוטר יחידת מגן עומרי מלכה, למתחם בית משפחתו של סעיד, וכאשר הציג בפניו תעודת מני ואמר לסעיד כי הוא שוטר וכי הוא נדרש לחקירה, עשה

סעי' "תנועות לא מובנות עם הידיים ואז מוחמד אמר לי שסעי' לוקה בנפשו ואינו יודע לדבר בעברית ובערבית, לאחר מכן ניסיתי לדבר שוב עם סעי' אך הנ"ל דיבר בצורה לא ברורה ולא מובנת ועשה תנועות עם הידיים".

לטעמי, ברור, לכאורה, מהמפורט לעיל כי רישום הבעלות על הרכב על שמו של סעי', הינו רישום פיקטיבי.

טענות ב"כ המשיבה לענין אי יכולתה להוכיח בבית המשפט, ברמת ההוכחה הנדרשת ממנה לענין זה, כי אכן מדובר ברישום פיקטיבי אינן יכולות לעמוד.

לענין רישום פיקטיבי על רכבים, ראו ע"פ 1000/15 אשרף אבו אלחוזה נ' מדינת ישראל, שם נאמר על ידי כב' השופט סולברג: "... אין לקבל את טענתו של המערער כי עובדת היותה של אמו הבעלים הפורמליים של המכונית מונעת את חילוטה. הלכה פסוקה היא כי לענין חילוט לפי סעי' 39 לפקודה, לא הבעלות הפורמלית היא הקובעת אלא הבעלות המהותית, דהיינו זהותו של המשתמש במכונית בפועל... כאמור מחומר הראיות עולה כי המערער הוא שהשתמש במכונית באופן בלעדי, מה גם שלאמו של המערער כלל אין רישיון נהיגה, דבר המחזק את אופיו הפיקטיבי של הרישום...". (וראו גם הפסיקה המוזכרת שם לענין זה; ח.פ.).

הנה כי כן, עיננו הרואות כי למעשה מחומר הראיות עצמו המצוי בתיק החקירה, ושנאסף בשקידה סבירה, הייתה קיימת לטעמי עילה לתפוס גם את רכבו של הנאשם כמאל קשחר ולבקש את חילוטו, שכן ספק אם הבעלים הרשומים של הרכב היה יכול להוכיח כי הרכב שימש בעבירה ללא ידיעתו או שלא בהסכמתו (ס' 36(ג)(א) לפקודה), ולכאורה נראה כי אכן מדובר ברישום פיקטיבי של הרכב.

רכב המזדה מס' רישוי 89-880-75

כעולה מכתב האישום, רכב המזדה שימש אף הוא להעברת הסמים.

מדובר ברכב שרשום על שמו של עלי אבו קרינאת, וזה מסר הודעה במשטרה ביום 16.5.18.

לאחר שעיינתי בהודעה שמסר, באתי לכלל מסקנה כי אכן המשיבה הייתה מתקשה להוכיח כי מר אבו קרינאת היה מודע לעבירה או נתן הסכמתו לכך כי רכבו ישמש בביצוע עבירה, ועל כן בענין רכב זה, החלטת המשיבה לענין החזרת הרכב לבעליו הייתה סבירה.

כאמור, ב"כ המבקש אינו עותר לשחרורו ללא תנאים של הרכב, אלא עותר לשחרורו בתנאים מינימליים וללא הפקדה כספית.

מנגד, ב"כ המשיבה עותר לשחרור הרכב בתנאים שכבר נקבעו בעבר בפסיקת בתי המשפט, לרבות הפקדה כספית של לפחות 30% מערך הרכב.

לטעמי, גם אם אין מקום לדון בטענת האפליה לה טוען ב"כ המבקש בשלב זה, הרי שאין בית משפט זה יכול להתעלם מטענה זו ומהנתונים שהובאו לפניו.

בית משפט, בכל דיון ובכל סוג של הליך, מוסמך וחייב לשקול שיקולים של צדק והגינות.

כאמור לעיל, מחומר החקירה שהובא לפני עולה לכאורה, וזאת מבלי לקבוע מסמרות, כי החלטת המשיבה על שחרור רכב ג'יפ הטויוטה מס' רישוי 46-071-64, לא הביא בחשבון את כלל הנתונים כפי שעולים מחומר החקירה, ולטעמי יכול ב"כ המבקש לטעון טענה זו במסגרת ההליך העיקרי, ובית המשפט הדן בהליך העיקרי יבחן את הדברים ויקבל החלטתו.

יחד עם זאת, אין אני יכול להתעלם מטענה זו, שכן כאמור, בענייננו, התפוס לא שימש בהעברת הסמים אלא אך הביא את המבקש לשטח, ונדמה כי לטענה זו הנתענת על רקע **"שחרורו ללא תנאים"** של רכב הטויוטה אשר היה לכאורה **"המבצע העיקרי"**, קיים משקל לעניין תנאי שחרור התפוס דכאן.

לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בחומרי החקירה ולאור כל האמור לעיל, אני מורה כי התפוס ישוחרר בתנאים הבאים:

- א. הפקדה כספית על סך 3,000 ₪;
- ב. איסור דיספוזיציה של הרכב עד לתום ההליכים בתיק העיקרי;
- ג. שיעבוד ביטוח החובה של הרכב לטובת מדינת ישראל;
- ד. ככל שבסופו של הליך יחולט התפוס, אני קובע כי כספי ההפקדה לצורך שחרור התפוס, יחולטו כפיצוי על ירידת ערך, לטובת המדינה.

חומרי החקירה הוחזרו לב"כ המשיבה.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"א שבט תשע"ט, 27 ינואר 2019, בהעדר

עמוד 5

הצדדים.